

Weil-Jákob Márta

Züzüke

kalandjai

Züzüke elveszett

Egyszer volt, hol nem volt, az akácerdőn túl, a barackoson innen, túl a réteken, volt egyszer egy méhkaptár. Itt éldegélt Züzü, a méhecske.

– Szerbusztok, Züzü vagyok, nektek csak Züzüke! Itt élek a kastélyban, amit kaptárnak hívnak, Zara nagymamával, a méhkirálynővel, és sok-sok testvéremmel. Tudom, hogy én vagyok Zara nagy kedvenc unokája. Pedig mindenkinek csak parancsokat osztogat, de engem nagyon szeret.

– Zara nagy! Hadd menjek el Szirmoskához a barackosba! Olyan régen láttam már. Ő a legjobb illatú

barackvirág az egész világon, és a legjobb barátom.

– Jól van! De ha már odamész, hozz a zsákocskádban egy kis barackillatú virágport is! De nagyon vigyázz, el ne tévedj! Ugye tudod az utat?

– Persze! Köszí Zara nagyit! Sietek vissza!

Züzüke átrepült a virágos réteken és nemsokára a barackosba ért.

– Szervusz Szirmoska! Úgy hiányoztál már! Vihetek egy kis virágport Zara nagyinak? Ennek van a világon a legjobb illata.

– Szia Züzü! Már nagyon vártalak! Gyere, bújj el!

– Kicsit pihenek a szirmaidon, olyan sokat repültem.

Züzü elaludt az illatos szirmokon. De egyszer csak kiáltásra ébredt. Szirmoska kiáltott.

– Vigyázz Züzü! A pók! Erre jön!
Menekülj!

– Jaj nekem, a pók a legveszedelme-
sebb ellenségünk! Most mit csináljak?
Merre repüljek?

Züzüke repült árkon, bokron, réte-
ken át. Már azt sem tudta merre jár,
merre repüljön hazafelé. Nagyon
megijedt. Az akácosban megpihent, a
fáradtságtól elaludt.

Közben Szirmoska erősen gondol-
kodott, hogyan tudná értesíteni
Zarát, a méhkirálynőt, hogy Züzüke
nagy bajban van. Éppen mászott fel a
fa törzsén Hangya Hanna a csapatá-
val.

– Hangya Hanna, kérlek, szólj Zara
királynőnek, hogy Züzüke bajban
van. Ki tudja merre repült.

– Máris megyünk! Hangya század
sorakozó! Indulás!

